

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. J. V.,** zastoupeného JUDr. Bronislavou Orbesovou, advokátkou se sídlem Zlín, Štefánikova 5462, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, tř. Tomáše Bati 21, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2007, č. j. KUZL-32981/2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2010, č. j. 57 Ca 26/2007 - 125,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2010, č. j. 57 Ca 26/2007 - 125, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí stěžovatel proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 8. 2010, č. j. 57 Ca 26/2007 - 125, jímž krajský soud zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2007, č. j. KUZL-32981/2007, jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 4. 2007, č. j. MUVS 13146/2006/21/OSA/ KL, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1., § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3. a § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7. zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) tím, že:

- dne 10. 7. 2006 v 07:51 hod. na silnici I/57 v obci Ústí u Vsetína jako řidič vozidla RZ X překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 20 km/h a více, čímž porušil § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“),

- dne 10. 7. 2006 okolo 07:55 hod. na silnici č. I/57 v katastru obce Leskovec jako řidič vozidla RZ X při předjíždění jiného vozidla ohrozil a omezil protijedoucího řidiče, který musel náhle změnit rychlost a směr jízdy, čímž ohrozil i jiné účastníky silničního provozu, čímž porušil § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu,
- dne 10. 7. 2006 okolo 07:58 hod. na silnici č. III/05741 v katastru obce Seninka jako řidič vozidla RZ X držel při řízení vozidla v ruce záznamové zařízení, čímž porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu,

za což mu správní orgán I. stupně dle § 11 odst. 1 písm. b) a c), § 14 odst. 1 a § 22 odst. 7 zákona o přestupcích uložil pokutu v částce 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, přičemž dále dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložil stěžovateli povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Správní orgán I. stupně vyšel ze skutkového stavu, že dne 10. 7. 2006 v 07:51 hod. na silnici I/57 v obci Ústí u Vsetína hlídka Policie ČR naměřila rychlost 82 km/h pomocí radaru R-7 CCD stěžovateli, který řídil vozidlo RZ X ve směru jízdy k obci Leskovec. Policisté ho začali sledovat ve služebním vozidle s úmyslem ho předjet a zastavit. V té chvíli stěžovatel zrychlil a zvýšenou rychlostí jim začal ujíždět (přesná rychlost zjištěna nebyla). Po projetí obcí Leskovec, hned za ní ve směru k obci Valašská Polanka, kde je rovný úsek, okolo 07:55 hod. začal předjíždět před sebou jedoucí vozidlo, a to ve chvíli, kdy tímto ohrozil a omezil protijedoucího řidiče, který musel snížit rychlost jízdy, a to tak, že skoro zastavil, musel změnit směr jízdy a najet na pravý okraj pozemní komunikace, aby se vyhnul protijedoucímu vozidlu, které předjíždělo. Stěžovatel pak odbočil vpravo na silnici III/05741 vedoucí do obce Seninka. Na této komunikaci okolo 07:58 hod. držel v ruce záznamové zařízení (fotoaparát), kterým fotografoval za sebou jedoucí policejní vozidlo. Před začátkem obce Seninka odbočil vpravo na místní komunikaci. Zde ho policisté na sebe upozornili použitím zvláštního světelného a zvukového výstražného znamení, na což stěžovatel nereagoval a zvýšenou rychlostí pokračoval ve směru své jízdy. Pak odbočil na louku a následně na lesní cestu. Jelikož policisté měli služební vozidlo Škoda Felicia a stěžovatel řídil terénní vozidlo Volvo XC 90, policisté ho už dále nesledovali. Vrátili se zpět na místní komunikaci, kde čekali, zda se stěžovatel nevrátí. Okolo 08:15 hod. zahlédli policisté, jak se vozidlo, které stěžovatel řídil, vrací zpět, a tak ho vyjetím před jeho vozidlo zastavili, aby jim znovu neujel. Po zjištění jeho totožnosti stěžovateli sdělili, jakého přestupku se dopustil. Jelikož stěžovatel nesouhlasil se sděleným přestupkem, bylo sepsáno oznámení o přestupku, kde uvedl, že nesouhlasí s žádným obviněním ani tvrzením policisty uvedeným. Je to osobní šikana. Neujížděl, vykonával v lese obhlídku těženého dříví. Nebyl zastavován, nebyl mu předložen žádný důkaz a volal 158. Uvedl, že má zvukový záznam obvinění. Správní orgán I. stupně vycházel z oznámení přestupku, záznamu z radaru R-7 CCD a z úředního záznamu zakročujícího policisty. Vyslechl též jako svědky všechny tři zakročující policisty. Dospěl k závěru, že fotografie policejního vozidla, které jelo za vozidlem stěžovatele, stěžovatel pořídil při řízení vozidla tak, že držel v ruce záznamové zařízení - fotografický přístroj. Pohnutky, které vedly stěžovatele k pořízení fotografií, správní orgán I. stupně nezkoumal. Správní orgán I. stupně má za zcela přirozené, že policisté při sledování stěžovatele, který předtím překročil povolenou rychlost v obci, chtěli stěžovatele předjet a zastavit stěžovatele výzvou danou zastavovacím terčem, když vozidlo policistů bylo v civilním provedení. Zdůrazňuje, že stěžovateli není vytýkáno protiprávní jednání

spočívající v tom, že by stěžovatel chtěl policistům ujet nebo že by nerespektoval výzvu k zastavení. Ke zvukovému záznamu jednání s policisty, který stěžovatel pořídil, uvedl správní orgán I. stupně, že si jej přehrál, ale byly slyšet jen úryvky. Ty však potvrdily, že policisté stěžovateli na místě sdělili, že překročil rychlost v obci, že při předjíždění ohrozil a omezil řidiče protijedoucího vozidla a že držel v ruce záznamové zařízení, kterým policisty fotografoval. K námitkám a skutečnostem, které uvedl stěžovatel, správní orgán I. stupně uvedl, že jim neuvěřil. Při určení sankce a její výměry uvedl správní orgán I. stupně znovu, že pohnutky stěžovatele nehodnotil; u osoby stěžovatele přihlédl k jedinému záznamu v evidenční kartě řidiče - stěžovatele, a to za přestupek ze dne 16. 5. 2006, kdy byla stěžovateli uložena pokuta 3.000,- Kč.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel včasné odvolání, v němž namítal (krom námitek, které nenalezly svůj odraz v žalobě nebo v kasační stížnosti), že správní orgán I. stupně se jako s důkazem spokojil se záznamem z radaru R-7 CCD. Nevzal však v potaz námitky stěžovatele o tom, že z jedné z fotografií policejního automobilu je patrné poškození okolí radaru na policejním vozidle, příp. vyjmutí předního dílu masky. Podle stěžovatele tak vznikají pochybnosti o technickém stavu radaru, příp. o tom, zda s radarem nemohlo být manipulováno. Pokud byl v řízení přeložen záznam Policie ČR, že na radaru nebyla hlášena žádná technická závada, toto konstatování samo o sobě technickou způsobilost radaru neprokazuje, záznam není navíc vydán příslušnou autorizovanou osobou. Namítá, že policisté tvrdili, že policejní vozidlo řídil a radar obsluhoval současně týž policista O. Toto tvrzení má stěžovatel za nevěrohodné, když u tříčlenné hlídky to nebývá zvykem. Spíše to nasvědčuje tomu, že radar obsluhovala neproškolená osoba, proto takto získaný důkaz nemůže být relevantní. Namítá, že dle jím pořízeného zvukového záznamu policisté stěžovateli tvrdili, že fotografie na radaru s jeho vozidlem má č. 32, ačkoli následně předložená fotografie má č. 16. Namítá dále nedostatečnost skutkové věty o omezení či ohrožení protijedoucího vozidla, když z ní není zřejmé, jaké konkrétní vozidlo a jakého konkrétního řidiče měl stěžovatel ohrozit či omezit, což navíc ani nebylo v průběhu řízení zjištěno. Zde se správní orgán I. stupně zjevně spokojil s výpověďmi policistů, nevzal však v potaz námitky stěžovatele o tom, že tohoto jednání si není vědom. Pokud nějaké vozidlo v těchto místech přibrždovalo, mohlo se tak stát z mnoha jiných důvodů. Dále namítá, že policisté dle zvukového záznamu při kontrole stěžovateli tvrdili, že mají o spáchání skutku pořízen videozáznam, ovšem ve výpovědích před správním orgánem I. stupně jeho existenci popřeli. Stěžovatel nepopírá, že za jízdy držel fotoaparát a s ním fotografoval, má však za to, že toto jednání není přestupkem ve smyslu § 22 odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o přestupcích, když toto ustanovení se vztahuje na držení mobilních telefonů za jízdy a telefonování z nich, příp. držení minipočítačů s telefonní funkcí, diktafonů, apod. K držení fotoaparátu a pořizování fotografií navíc vedla stěžovatele snaha pořídit důkazní materiál a vzhledem k tomu, že stěžovatelovo vozidlo je vybaveno automatickou převodovkou, mohl tak činit i přitom, že se dále plně věnoval řízení. Má tedy za to, že jeho jednání lze kvalifikovat (bylo-li by jinak přestupkem) jako krajní nouzi. Dále stěžovatel namítá, že pokud měl stěžovatel jedoucí před policejním autem překročit nejvyšší povolenou rychlost v obci Leskovec, museli ji překročit i za ním jedoucí policisté, čímž by byl jejich postup protizákonný.

Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný po obsáhlém podrobném konstatování obsahu spisu k jednotlivým odvolacím námitkám uvedl, že:

- ke skutkovému zjištění co do překročení rychlosti zcela postačuje změření řádně osvědčeným a kalibrovaným záznamovým zařízením Ramer 7 CCD, jehož výstup v podobě fotografie spolu s příslušným ověřovacím listem měl správní orgán I. stupně k dispozici, a následné ztotožnění řidiče - stěžovatele. Obsah zvukového záznamu nemá vliv na to, zda stěžovatel rychlost v daném místě překročil či nikoli. Co se týče namítaného poškození radaru, tuto skutečnost vnímá žalovaný jako zcela absurdní. Jediným poškozeným dílem je krycí lišta mezi pravým předním světlometem a předním nárazníkem v délce cca. 25 cm, která nijak nesouvisí s funkcí radaru. Je navíc nemyslitelné, aby policisté, kteří jsou k obsluze radarového zařízení proškoleni, neměli znalost o patřičné údržbě takového přístroje. Policisté tedy vědí, čím konkrétně by mohla skončit kalibrace podle ověřovacího listu ve smyslu § 7 odst. 2 vyhl. č. 262/2000 Sb., a čeho se při obsluze a údržbě zařízení musejí vyvarovat. Pokud by stěžovatel chtěl zpochybnit funkci zmíněného zařízení, musel by napadnout postupy Českého metrologického institutu, příp. Policie ČR nebo výrobce radaru. Žalovaný nemá důvod pochybovat o správnosti těchto postupů, je-li k zařízení předložen ověřovací list se všemi náležitostmi a zařízení obsluhuje náležitě poučený a proškolený personál. Namítal-li stěžovatel, že nebývá obvyklé, aby u tříčlenné policejní hlídky týž policista zároveň řídil vozidlo a obsluhoval radar, pak předmětný služební vůz v době měření stál, proto ho policista O. neřídil.
- co do přestupku spočívajícího v ohrožení (omezení) protijedoucího řidiče při předjíždění žalovaný uvedl, že není důležité, jaké konkrétní vozidlo či jakého konkrétního řidiče měl stěžovatel svou jízdou omezit. Je evidentní, že policisté sledující stěžovatele nemohli zjišťovat totožnost předmětného protijedoucího vozidla či jeho řidiče. Důležitý je pouze fakt, že protijedoucí vozidlo bylo omezeno, protože muselo až téměř zastavit a najet co nejvíce ke kraji. Žalovaný nemá důvod nevěřit zasahujícím policistům, když tito bezprostředně jeli za vozidlem stěžovatele. Bylo by zcela v rozporu se zásadou procesní ekonomie, aby policisté dokumentovali každé protiprávní jednání pomocí fotoaparátu nebo kamery. Osoba vykonávající jako své povolání dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích splňuje potřebné předpoklady profesionality a nezávislosti, která jí umožňuje danou věc kvalifikovaně a objektivně posoudit, proto není možno její svědectví bez dalšího ignorovat; naopak je třeba jej z logiky věci hodnotit jako významné. Pátrání po důvodech, kvůli nimž mohlo protijedoucí vozidlo zastavovat právě v okamžiku, kdy se proti němu řítil vůz řízený stěžovatelem, je tak podle žalovaného zcela neúčelné, nadbytečné a nelogické. Policisté jako svědci vyslechnutí před správním orgánem I. stupně potvrdili, že se stěžovatel uvedeného přestupku dopustil. Žalovaný nemá důvod jejich výpovědím nevěřit a nesouhlasí s tvrzením, že policisté jsou zaujatí a že jejich svědectví proto nemá patřičnou váhu. Policisté nemají k věci osobní vztah a kontrolní činnost spočívající m.j. v dozoru nad bezpečností a plynulostí silničního provozu vykonávají jako své povolání, k němuž mají zákonné zmocnění (§ 124 odst. 8, odst. 9 zákona o silničním provozu). Výsledek správního řízení policistům ničeho nepřináší na újmu ani na prospěch. Policisté jsou navíc k dané činnosti patřičně školeni, tudíž jejich odhad bezpečnosti konkrétního řidičského úkonu je třeba brát jako patřičně kvalifikovaný.
- namítá-li stěžovatel nesprávné číslo fotografie (č. 16), když policisté mu měli na místě sdělit, že fotografie se zachycením stěžovatelova přestupku má č. 32, ze zvukového záznamu stěžovatele vyplývá jen, že policista řekl „třicetdva“, ale vůbec není patrné, zda šlo o číslo fotografie. Žalovaný usuzuje, že policista hledal záznam s překročením

rychlosti o 32 km/h, jehož se stěžovatel dopustil tím, že v obci, kde je povolena nejvyšší rychlost 50 km/h, jel rychlostí 82 km/h (82 - 32 = 50),

- argument, že protijedoucí vozidlo nemohlo vjet na krajnici, když silnice v uvedeném úseku žádnou krajnici nemá, je účelový, když krajnice je část povrchu pozemní komunikace ležící mezi okrajem přilehlého jízdního pruhu a hranou koruny pozemní komunikace, skládá se zpravidla ze zpevněné a nezpevněné části [§ 2 písm. v) zákona o silničním provozu]. Mezi okrajem jízdního pruhu a korunou pozemní komunikace (tj. místem, kde se těleso komunikace počíná svažovat do příkopu) se vždy nějaký prostor (nezpevněná krajnice) nachází. Je však zcela nerozhodné, jaké parametry měla předmětná pozemní komunikace, rozhodný je fakt, že protijedoucí vozidlo bylo omezeno, protože muselo téměř zastavit a najet až téměř ke kraji. Zda bylo na krajnici nebo na okraji jízdního pruhu, či třeba na přilehlém chodníku, stezce pro cyklisty nebo výjezdu z pozemní komunikace, je zcela lhostejné;
- pokud jeli policisté za stěžovatelem vysokou rychlostí, jsou pravidelně teoreticky i prakticky školeni jak v řízení vozidla, tak i ve znalosti pravidel silničního provozu, kdy m.j. každoročně absolvují školení a zdokonalování odborné způsobilosti řidiče. Policisté tedy pro výkon své profese musejí být schopni řídit a ovládat vozidlo lépe než kdokoli jiný, stejně jako příslušníci ostatních složek integrovaného záchranného systému, neboť tuto činnost musejí zvládat v zátěžových situacích a často i v zákonem aprobovaném rozporu s pravidly silničního provozu ve smyslu § 41 zákona o silničním provozu. Uvedené oprávnění je nezbytné pro plnění jejich úkolů; bylo by zcela absurdní, aby policisté striktně dodržovali pravidla silničního provozu, když osoba podezřelá ze spáchání přestupku nebo trestného činu si s tím starosti nedělá. Pak by práce policistů zcela ztrácela smysl, neboť policisté by mohli dopadnout jen toho přestupce, který by jim sám a dobrovolně usnadnil zastavení a zpomalil, aby jej při jízdě povolenou rychlostí mohli dostihnout a opatrně předjet.
- otázka, zda měli policisté po celou dobu zapnuté zvukové a světelné výstražné znamení, není předmětem posuzování v tomto případě.
- co do přestupku spočívajícího v držení záznamového zařízení v ruce při řízení motorového vozidla žalovaný uvedl, že stěžovatel se k tomuto jednání zcela doznal a potvrdili ho i zasahující policisté. Co do výkladu pojmu *„záznamové zařízení“* vycházel z toho, že zákon rozlišuje v § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o přestupcích tři kategorie věcí - telefonní přístroj, jiné hovorové zařízení a jiné záznamové zařízení. Účelem zákona je tak postihnout nejen držení mobilů a diktafonů, ale i jiných přístrojů se záznamovou funkcí, když posledně jmenované jsou uvedeny v textu zákona výslovně zvlášť. Povahou funkce fotoaparátu je vytvoření záznamu v podobě fotografie. Stěžovatel právě fotoaparátem záznamy (fotografie) v rozhodné době i pořizoval tak, že záznamové zařízení (fotoaparát) držel v ruce.
- argument, že vůz stěžovatele má automatickou převodovku, neobstojí. Fotografování při řízení vozidla (navíc situace za vozidlem) je jednáním, které s sebou nese dvojí nebezpečí - jednak nemožnost fyzicky ovládat vozidlo (jedna ruka na volantu chybí), jednak odpoutání pozornosti fotografujícího řidiče od situace v silničním provozu kvůli byť i sebemenšímu soustředění na fotografování.
- stěžovatel fotografoval v momentě, kdy za ním jelo v těsné blízkosti další vozidlo, tudíž se nemůže dovolávat toho, že odvracel přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem o přestupcích. Nemůže být řeč o krajní nouzi, neboť případné hrozící nebezpečí mohl odvrátit tím, že by zastavil. Nepředcházel ani případné hrozící škodě [§ 415 občanského zákoníku ve spojení s § 4

písm. a) zákona o silničním provozu], naopak ještě zvyšoval nebezpečí jejího vzniku. Žalovaný má za nepatřičný argument, že se stěžovatel tím, že pořizoval fotografie policejního vozu, bránil zneužívání policejní moci. Žalovanému totiž není jasné, co jiného by měli policisté učinit po zjištění spáchání přestupku, než že se pokusí ujíždějící podezřelou osobu zajistit. Pokud chtěl stěžovatel nebezpečnou situaci, kterou podle něj vyvolali policisté, ukončit, mohl kdykoli zastavit.

- ze zvukového záznamu předloženého stěžovatelem není patrné, že policisté vytvořili o věci jiný záznam než výstup z radaru. Stěžovatel nesprávně interpretuje zvukový záznam přepisem *„máme vás natočeného na vhs“*, když ve zvukovém záznamu tato věta zní *„máme vás natočeného a vyfoceného“*. Žalovaný má za to, že se jednalo o zmínku o zadokumentování radarem, nikoli jinou kamerou,
- pokud stěžovatel argumentuje sdělením policisty o jeho subjektivním názoru, to se váže k vědomosti stěžovatele o tom, že v době jeho předjíždění za ním jeli policisté. Stěžovatel účelově při interpretaci zvukového záznamu vytrhává jednotlivé věty z kontextu,
- při ukládání sankce rovněž žalovaný přihlédl k jediné předchozí sankci za nedávný přestupek spočívající v překročení rychlosti v obci a předjíždění na přechodu pro chodce a přejíždění podélné čáry souvislé.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu ke krajskému soudu. V ní uplatnil tyto žalobní body:

a) ve vztahu ke skutku, který má spočívat v překročení rychlosti v obci, se správní orgány spokojily se záznamem z radaru R-7 CCD, nevzaly však v potaz námitky stěžovatele o tom, že na jedné z fotografií je patrno, že okolí radaru na policejním vozidle bylo poškozeno nebo byl díl přední masky vyjmut. Dle stěžovatele tak vznikají pochybnosti o odpovídajícím technickém stavu radaru či o tom, zda s ním nemohlo být manipulováno. Pokud byl v řízení předložen záznam Policie ČR, že na radaru nebyla hlášena žádná technická závada, toto konstatování samo o obě technickou způsobilost radaru neprokazuje, navíc tento záznam není ani vydán příslušnou autorizovanou osobou. V podání ze dne 9.6.2010 tento žalobní bod stěžovatel doplnil úvahou, že je možné, že na případnou závadu radaru se přišlo až následně. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval otázkou, zda po 10. 7. 2006 nebylo zjištěno, že by radar měřil chybně;
b) pokud policisté tvrdili, že policejní vozidlo řídila a radar obsluhovala táž osoba - policista O. - má stěžovatel toto tvrzení za nevěrohodné, protože není obvyklé, aby u tříčlenné policejní hlídky stejná osoba řídila vozidlo i obsluhovala radar. Spíše to nasvědčuje obsluhování radaru neproškolenou osobou, proto takto pořízený důkaz není relevantní;
c) dle stěžovatelem pořízeného zvukového záznamu policisté stěžovateli tvrdili, že fotografie na radaru s jeho vozidlem má č. 32, ačkoli v řízení předložená fotografie má č. 16.

Tyto námitky stěžovatel uplatnil již v odvolacím řízení a má za to, že se s nimi žalovaný věcně vůbec nevypořádal, resp. způsob, jak se s nimi vypořádal, zakládá nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného spočívající v nedostatku důvodů. Takto zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spisech, příp. vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Dále stěžovatel v žalobě namítá, že:

d) žalovaný zcela pominul rozpor mezi knihou jízd a úředním záznamem z radaru, kdy dle úředního záznamu z radaru se ten den předmětné policejní vozidlo vůbec

nevyskytovalo v lokalitě Ústí - Seninka, ale nacházelo se v úseku Vsetín - Halenkov - Velké Karlovice;

e) z knihy jízd vyplývá, že vozidlo bylo v servise mimo pravidelný servisní interval, což opět nasvědčuje poškození okolí radaru;

f) popis skutku spočívajícího v omezení (ohrožení) protijedoucího řidiče při stěžovatelově předjíždění je zcela obecný, skutek není popsán určitě a tak, aby nemohlo dojít k záměně s jiným skutkem, když zcela absentuje údaj o tom, kdo byl protijedoucím řidičem, jaké vozidlo takový řidič řídil, jakým konkrétním způsobem musel změnit rychlost a směr jízdy, chybí i bližší určení místa, kde ke skutku mělo dojít. Stěžovatel v tomto směru upozorňuje na analogickou trestněprávní judikaturu týkající se popisu skutku, konkrétně na rozhodnutí zveřejněné ve Sbírce Nejvyššího soudu pod č. 43/94;

g) samotní policisté uvedli, že se *„zřejmě“* jednalo o vozidlo Škoda 120, registrační značka ani řidič zjištěni nebyli. Podle výpovědí policistů měl řidič sjet až ke krajnici. V místech, kde k tomu mělo dojít, však předmětná komunikace žádnou krajnici nemá. Ostatně, pokud by zde nějaké vozidlo přibržďovalo, mohlo se tak stát z mnoha jiných důvodů. Zejména výslechem onoho údajného řidiče by bylo možno zjistit, zda byl stěžovatelem omezen či zastavil z jiného důvodu. Tento důkaz však proveden nebyl, neboť uvedený řidič nebyl zjištěn. Nelze tak mít za prokázané, že se skutek vůbec stal;

h) ze zvukového záznamu pořízeného stěžovatelem vyplývá, že podezření ze spáchání tohoto skutku na místě policista sice vyslovil, uvedl však, že se jedná jen o jeho subjektivní názor. S touto námitkou uvedenou již v odvolání se žalovaný nikterak nevypořádal;

i) policisté sice při kontrole tvrdili, že mají o spáchání skutku (předjíždění) videozáznam, proto stěžovatel žádal jeho předložení, u výslechu však policisté pořízení videozáznamu popřeli. Žalovaný sice připouští slova *„máme vás natočeného“*, avšak zcela nelogicky a v rozporu se smyslem slov dovozuje, že se jedná o zadokumentování radarem. V podání ze dne 9. 6. 2010 pak stěžovatel navrhl jako důkaz fotografii, na které je zachycen policista sedící ve vozidle s kamerou v ruce. V témže podání doplnil, že vyhýbavé odpovědi policistů k pořízení tohoto videozáznamu *„nevzpomínám si“*, *„myslím, že ne“*, *„nevím“* vyvolávají pochybnosti, když si lze jen stěží představit, že osoby popisující jinak jednání stěžovatele tak detailně, si nemohou vzpomenout na tak zásadní věc, která by odstranila veškeré pochybnosti v tomto řízení, a to zda byl či nebyl pořízen videozáznam,

j) pokud policisté uváděli, že jim stěžovatel ujížděl a překročil povolenou rychlost v obci Leskovec, pak jeli-li policisté těsně za žalobcem, museli sami porušit zákon, tudíž se jedná o důkaz získaný nezákonně, ledaže by stěžovatel nejel nedovolenou rychlostí, ovšem potom by policisté nemluvili pravdu,

námitky g) - j) uplatnil stěžovatel již v odvolání a má za to, že vypořádání těchto námitek žalovaným rovněž zakládá nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí žalovaného spočívající v nedostatku důvodů,

k) stěžovatel nepopírá, že držel fotoaparát a s ním za jízdy fotografoval. Toto jednání však není přestupkem, když předmětné ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o přestupcích se vztahuje na držení mobilních telefonů za jízdy a telefonování z nich, příp. držení minipočítačů s telefonní funkcí, diktafonů apod. Výklad tohoto ustanovení tak, že se vztahuje i na držení fotoaparátu, je dle stěžovatele zcela absurdní a účelový. V podání ze dne 9. 6. 2010 svou argumentaci stěžovatel doplnil o citaci právních předpisů, v nichž se používá pojem *„záznamové zařízení“*, a to zařízení pro záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku [§ 4 odst. 1 zák. č.

56/2001 Sb. a § 1 vyhl. č. 478/2000 Sb. ve spojení s Nařízením Rady (ES) č. 3821/85] či zařízení pro záznam soudního jednání (vyhl. č. 37/1992 Sb.); nikde však není tento pojem užíván pro fotoaparát;

l) k držení fotoaparátu a pořizování fotografií vedla stěžovatele snaha pořídit důkazní materiál a vzhledem k tomu, že jeho vůz je vybaven automatickou převodovkou, mohl tak činit i přitom, že se dále plně věnoval řízení. V této souvislosti je na místě tuto situaci - byla-li by jinak přestupkem - kvalifikovat jako krajní nouzi. To uvedl i v odvolání, žalovaný se však s touto námitkou nijak nevypořádal.

V podání ze dne 9. 6. 2010 pak stěžovatel uplatnil i další žalobní body:

m) v čase, kdy byl předmětný radar naposledy ověřen, byla platnost ověření 2 roky, avšak následně vyhl. č. 65/2006 Sb. (s účinností 2. 4. 2006) došlo ke změně doby platnosti ověření rychloměrů na 1 rok. Dne 10. 7. 2006 tedy už směl být užíván jen radar, od jehož ověření neuplynula doba delší 1 roku. Ověření radaru je však datováno 3. 11. 2004, proto v době měření neměl radar platné ověření,

n) pozadí na fotografii z radaru neodpovídá krajině v obci Ústí u Vsetína,

o) fotografie z radaru není dostatečně věrohodným důkazem, když by měla být doložena ze souboru fotografií pořízených radarem, se kterým nelze nijak manipulovat, a toto by mělo být ověřeno notářským nebo exekutorským zápisem. Jinak se jedná o prostou kopii,

p) namítá nesprávné vyhodnocení výpovědí policistů, když žádný z nich jednoznačně neuvedl, že by byl protijedoucí řidič ohrožen či omezen a že by musel náhle změnit styl jízdy. Na dotaz položený k těmto skutečnostem policista V. výslovně odpověděl „*Ne*“, policistovi K. „*se zdálo*“, že protijedoucí řidič byl vozidlem stěžovatele na pravý okraj natlačen, policista O. uvedl, že protijedoucí vozidlo muselo téměř zastavit. Tyto nejednoznačné, neurčité a rozporuplné důkazy nemohou spolehlivě prokázat vinu stěžovatele, obzvlášť za situace, kdy si tíž policisté nemohou ani vzpomenout, zda pořizovali videozáznam;

q) namítá nicotnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nejasnost, neurčitost a nesrozumitelnost výroků, když prvý výrok vůbec neuvádí, jakou konkrétní rychlostí žalobce jel, ve druhém výroku není uvedeno, jakého řidiče měl stěžovatel ohrozit či omezit a jak musel tento řidič změnit směr a rychlost jízdy, ve třetím výroku není specifikováno záznamové zařízení. Odkazuje v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu vydaný ve věci sp. zn. 4 As 32/2004.

K podání ze dne 9. 6. 2010 stěžovatel přiložil místopis a matematický výpočet průběhu jízdy v Ústí, Leskovci a Senince, z něhož dovozuje, že buď jel on i policisté povolenou rychlostí, nebo oba vozy (tj. i policejní) musely jet rychlostí nepovolenou.

Krajský soud rozsudkem ze dne 26. 8. 2010 žalobu zamítl. K jednotlivým žalobním bodům uvedl:

a), m) vadný technický stav radaru nebyl prokázán, naopak úřední záznam Policie ČR ze dne 14. 6. 2010 potvrdil, že zabudované měřící zařízení RAMER 7CCD nebylo poškozené ani uvolněné, oprava tohoto zařízení byla provedena 9. 5. 2006. Ověřovací list rychloměru ze dne 3. 11. 2004 autorizovaný metrologickým střediskem RAMET C.H.M. je veřejnou listinou a soud nemá důvod ho zpochybňovat, považuje ho za řádný a v souladu s právem získaný důkazní prostředek. Má všechny náležitosti stanovené pro jeho platnost. Platnost ověření byla stanovena na dva roky. Přestože stěžovatel namítl změnu právní úpravy (účinnost vyhl. č. 65/2006 Sb.) soud se s jeho argumentací neztotožnil, když z legislativního rámce metrologického systému ČR

zjistil, že v případě, že dojde ke změně lhůty platnosti ověření, zůstávají lhůty stanovené podle stanovené původní právní úpravy v platnosti až do prvního ověření měřidla za účinnosti nové právní úpravy,

b) měřící přístroj byl použit v době, kdy policejní vozidlo stálo, nemělo vytvořenu žádnou překážku, která by mu bránila v obsluze a zajištění funkčnosti radaru. Policista O., vyslechnutý jako svědek, potvrdil, že má opakovaná školení a příslušnou kvalifikaci pro zajištění obsluhy tohoto zařízení,

c) ze zvukového záznamu pořízeného stěžovatelem vyplývá, že jeden z policistů vyslovil číslo 32, což však nelze spojovat s číselným údajem na fotografii o překročení povolené rychlosti, nýbrž lze předpokládat, že se jedná o rozdíl v naměřené rychlosti, t. j. 82 km/hod.;

d) stěžovateli nepřísluší hodnotit, jak policisté vedou (mají vést) záznamy o jízdách dle svých interních pokynů. Navíc úsek Vsetín - Halenkov - Velké Karlovice v sobě zahrnuje i Ústí u Vsetína, kde došlo ke změření rychlosti stěžovatelova vozidla;

f), q) z dikce § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona o přestupcích nevyplývá nutnost identifikace protijedoucího vozidla ani identifikace jeho řidiče. Nedošlo-li k nehodě a nevznikla-li žádná škoda, nebyl důvod ke zjišťování těchto okolností. Stěžovatelovy výhrady spočívající v neuvedení správného popisu skutku ve výroku rozhodnutí s tím, že skutek není popsán určitě, nemělo v daném případě vzhledem k dostatečné specifikaci vytýkaného jednání v odůvodnění správních rozhodnutí vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, které jako celek umožňuje adresátovi seznat, jaké konkrétní jednání je mu vyčítáno a právní kvalifikaci tohoto jednání. V předmětném případě nezpůsobuje neuvedení skutkového vymezení správního deliktu ve výroku tak, jak je stěžovatelem vytýkáno, nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí žalovaného ani správního orgánu I. stupně (zde krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 56). Vzhledem k tomu, že soud neshledal výrok nesrozumitelným, nelze přisvědčit názoru stěžovatele o nicotnosti rozhodnutí, když ta by mohla být důsledkem jen nesrozumitelnosti samotného projevu vůle správního orgánu (na tomto místě krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2005, č. j. 4 As 32/2004 - 81);

g), p) vyplývá-li z § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, že řidič nesmí předjíždět, jestliže by omezil nebo ohrozil protijedoucího řidiče a jestliže bylo svědeckými výpověďmi potvrzeno, že tohoto jednání se stěžovatel dopustil a uvedené jednání bylo i důvodem k sepisu oznámení o přestupku, jeví se hodnověrnějšími výpovědi policistů podpořené oznámením o přestupku než stěžovatelova verze, že si ohrožení či omezení protijedoucího vozidla, které by následně muselo změnit rychlost a směr jízdy, není vědom. Co do hodnocení důkazů se jedná o typovou situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, na druhé straně tvrzení žalobce. Existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. Tento závěr je odrazem judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84). Soud nemá důvodu pochybovat o pravdivosti výpovědí policistů, neboť - na rozdíl od stěžovatele - neměli na věci a jejím výsledku žádný zájem, vykonávali svou služební povinnost. Soud neshledal, že by při zásahu do práv a svobod stěžovatele překročili míru nezbytnou k dosažení služebním zákrokem sledovaného účelu (zde krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114). Namítá-li stěžovatel, že těžiště důkazů spočívá ve výpovědích policistů, které mají být rozporné, výpovědi policistů nevykazují známky nevěrohodnosti či nelogičnosti. Pokud si svědci vůbec odporovali, pak pouze v nepodstatných detailech, naopak všichni jednoznačně uvedli, že žalobce při předjíždění jiného vozidla ohrozil a omezil protijedoucího řidiče, který musel změnit rychlost. Je nutno považovat za přirozené, že s během času člověk již jen s ohledem na povahu lidské paměti zapomíná určité detaily skutkového stavu, jehož byl svědkem. V tomto smyslu není určitá míra rozporů v detailech jednotlivých výpovědí nijak překvapivá a nemůže snížit přesvědčivost jednotlivých svědků. Ostatně pokud by všichni tři svědci vypovídali naprosto shodně, šlo by o jev velmi neobvyklý, který by dle okolností mohl ukazovat i na předběžnou domluvu ohledně jejich výpovědí. Důležitá je shoda všech svědků na klíčových událostech (zde krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 As 12/2010 - 79);

k) fotoaparát je přístroj se záznamovou funkcí, a proto má soud za to, že je záznamovým zařízením, stejně jako vysílačka, kamera či diktafon;

n), o) zaregistrování a vyfotografování projíždějícího vozidla je prováděno formou automatického zařízení, což znamená, že byl pořízen záznam a ten uložen do paměti přístroje. Uložená fotografie byla následně vytištěna. Pokud se stěžovatel snažil zvrátit věrohodnost fotografie a vyslovil i podezření z fotomontáže, bylo dostatečně průkazně doloženo (svědeckými výpověďmi policistů, fotodokumentací pořízenou žalovaným), že se jednalo o kontrolu prováděnou v Ústí u Vsetína na silnici I/57. Fotografie byla provedena před domem č. 134 (bílá barva v pozadí), u kterého je i zeleň. Jedná se o detailní záběr, který vyplývá i z širšího zorného úhlu doloženého fotodokumentací žalovaného, v níž je m. j. názorně zaznamenána i rozvodná skříňka zachycená na fotografii Policie ČR pod podvozkem vozidla stěžovatele. Zároveň je zachycen i stožár s visícími kabely, který je rovněž zachycen i na policejní fotografii.

Jakkoli stěžovatel nenapadal úvahy správního orgánu co do výše sankce, krajský soud *„pouze pro upřesnění“* uvedl, že se jednalo o souběh závažných protiprávních jednání, navíc v přezkumném soudním řízení se prokázala již v minulosti u stěžovatele četnost přestupků spáchaných porušením pravidel silničního provozu, které v r. 2000 vyústily v odnětí řidičského oprávnění pro ztrátu spolehlivosti k řízení motorových vozidel.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uplatnil kasační námitky, které subsumoval pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v jeho nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] stěžovatel spatřuje v tom, že ač uplatnil žalobní bod označený shora písm. q):

1) krajský soud neurčitost druhého výroku neshledal s tím, že z dikce zákona nevyplývá nutnost identifikace protijedoucího vozidla ani identifikace jeho řidiče. Stěžovatel má toto odůvodnění za nedostatečné, když znaky skutkové podstaty musejí být specifikovány u jednotlivých přestupků ve výroku rozhodnutí. Pokud soud uvedl, že stěžovatelovy výhrady neměly v daném případě vzhledem k dostatečné specifikaci vytýkaného jednání v odůvodnění vliv na zákonnost rozhodnutí, podle názoru stěžovatele nepostačuje specifikovat skutek v odůvodnění, ale je tak nutno učinit již v samotném výroku. Navíc řidič protijedoucího vozidla či jeho vozidlo nebyli označeni

ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně či v odůvodnění rozhodnutí žalovaného,

2) neurčitost prvého a třetího výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně soud neřešil vůbec;
3) stěžovatel v řízení před krajským soudem namítal, že fotoaparát použil za účelem získání důkazních prostředků, jedná se dle jeho názoru o stav krajní nouze, kdy se snažil tímto způsobem zajistit důkazní prostředky pro účely přestupkového řízení. Jedinou možností, jak prokázat poškození okolí radaru, bylo vyfocení tohoto poškození. Krajský soud se však s touto námitkou nijak nevypořádal;
4) krajský soud se dále nijak nevypořádal se skutečností, že stěžovatel buď jel povolenou rychlostí, stejně jako policisté. Pokud ji snad překročil, museli ji překročit i policisté, kteří k tomu však nebyli oprávněni, když nepoužili výstražné světlo modré barvy (vzhledem k nedostatečnému označení vozidla tak ani učinit nemohli), a proto pokud za takové jízdy viděli údajné předjíždění stěžovatele, jedná se o nepřípustný důkaz získaný v rozporu s právními předpisy;
5) krajský soud se rovněž nedostatečně vypořádal s rozpory ve svědeckých výpovědích, zejm. v části týkající se předjíždění jiného vozidla stěžovatelem. Právě způsob předjíždění, který popisoval každý z policistů jinak, je podstatný pro posouzení toho, zda byl spáchán přestupek, a jedná se tak o zcela zásadní část výpovědí policistů. Pokud soud uvedl, že si svědci odporovali jen v nepodstatných detailech, není to pravda, o čemž svědčí i jejich neschopnost vzpomenout si, zda natáčeli stěžovatelovo jednání videokamerou.

Dále stěžovatel vytýká krajskému soudu též jiné vady řízení před soudem {§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a to, že:

6) soud v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na přestupky, které měl stěžovatel spáchat před více než 10 lety. K tomuto postupu nebyl žádný důvod, starší přestupky nemohou založit vinou stěžovatele v novém přestupku ani ovlivnit postup soudu v jiné věci. Nemělo k nim být proto vůbec přihlédnuto;
7) stěžovatel se již návrhem ze dne 11. 7. 2007 domáhal, aby byl jeho žalobě přiznán odkladný účinek. Jakkoli má být takový návrh vyřízen přednostně (§ 56 odst. 1 s. ř. s.), krajský soud za celou dobu trvání řízení (t.j. přes tři roky) o tomto návrhu vůbec nerozhodl.

Stěžovatel má dále za to, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, dále při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. K tomu stěžovatel:

8) detailně opakuje argumentaci obsaženou v žalobních bodech a), e), g), i), j), m), n), o) a p),
9) má za to, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, když z výroků není zřejmé, jakou jel stěžovatel konkrétní rychlostí, jakého řidiče a jaké vozidlo měl nebezpečně předjíždět a jaké záznamové zařízení měl držet v ruce.

Dále stěžovatel vytýká krajskému soudu nesprávné posouzení právních otázek {§ 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s.], a to:

10) dobu platnosti ověření radaru - k tomu opakuje argumentaci z žalobního bodu m),
11) nesprávný výklad pojmu „*záznamové zařízení*“, kde opakuje argumentaci z žalobního bodu k).

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, je přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přistoupil proto k věcnému posouzení kasační stížnosti.

Důvodnými kasační soud neshledal stížní body 1), 2) a 9) vystavěné na tvrzených neurčitostech výroků rozhodnutí správního rozhodnutí I. stupně, když z nich dle stěžovatele není zřejmé, jakou jel stěžovatel konkrétní rychlostí, jakého řidiče a jaké vozidlo měl nebezpečně předjíždět a jaké záznamové zařízení měl držet v ruce. Stěžovatel z absence těchto údajů vyvozuje buď nicotnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Napadá závěry krajského soudu co do dostatečnosti identifikace přestupku spočívajícího v přejíždění a má za to, že neurčitost výroku o přestupcích spočívajících v překročení povolené rychlosti a v držení záznamového zařízení krajský soud vůbec neřešil.

Jakkoli jistě mohl krajský soud své úvahy vyjádřit pregnantněji, lze z jeho rozsudku seznat základní úvahu k těmto otázkám, jak je shora uvedena jako vypořádání se s žalobními body f) a q). Krajský soud výslovně uvedl, že výhrady spočívající v neuvedení správného popisu skutku ve výroku rozhodnutí s tím, že skutek není popsán určitě, nemělo v daném případě vzhledem k dostatečné specifikaci vytýkaného jednání v odůvodnění správních rozhodnutí vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, které umožňuje adresátovi seznat, jaké konkrétní jednání je mu vyčítáno a právní kvalifikaci tohoto jednání. Neuvedení skutkového vymezení správního deliktu ve výroku tak, jak je stěžovatelem vytýkáno, nezpůsobuje v posuzovaném případě dle krajského soudu nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. Výrok nemá krajský soud ani za nesrozumitelný, proto nepřisvědčil názoru stěžovatele o nicotnosti rozhodnutí. Co do specifikace skutku, v němž je spatřován přestupek spočívající v předjíždění, krajský soud uvedl, že z dikce § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona o přestupcích nevyplývá nutnost identifikace protijedoucího vozidla ani identifikace jeho řidiče.

Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud se v tomto směru s námitkami stěžovatele, byť stručně, vypořádal. Krajský soud má zjevně za to, že skutky, tak jak jsou v celé výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymezeny, jsou vymezeny natolik určitě, aby z nich byl seznatelný projev vůle správního orgánu, proto nelze hovořit o jejich nicotnosti. Přisvědčuje zjevně názoru stěžovatele, že neuvedení konkrétní rychlosti a konkrétního záznamového zařízení ve výrokové části rozhodnutí je pochybením správních orgánů, s ohledem na odůvodnění rozhodnutí však má za to, že tato vada nebyla způsobilá přivodit nezákonné rozhodnutí o věci [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Současně má za to, že uvedení konkrétní identifikace automobilu ohroženého či omezeného stěžovatelovým předjížděním není nutné.

Stěžovatel z namítaných nedostatků skutkového vymezení jednotlivých přestupků ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyvozoval jeho nicotnost. Proto se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve touto otázkou.

Pojem *„nicotnost“* vymezuje s účinností od 1. 1. 2006 pro správní rozhodnutí zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších změn a doplnění, a to v § 77 odst. 1, 2 správního řádu, kde definuje tyto důvody nicotnosti:

a) nedostatek věcné příslušnosti správního orgánu,
b) vnitřní rozpornost rozhodnutí,
c) neuskutečnitelnost rozhodnutí, ať už právní či faktická,
d) vady, pro něž vůbec nelze předmětný akt považovat za rozhodnutí správního orgánu.

Důvody uvedené pod písm. a) - c) nepřipadají v posuzovaném případě do úvahy. Pod důvod ad d) pak právní teorie i praxe zahrnuje i neurčitost projevu vůle správního orgánu. Tato neurčitost však pro vyslovení nicotnosti správního aktu musí dosahovat takové intenzity, kdy by vůbec nebylo zřejmé, kdo je původcem aktu nebo kdo je jeho adresátem, jaký je vlastně obsah aktu (k čemu vlastně opravňuje či jakou povinnost ukládá), anebo o závažný logický rozpor v úpravě vztahů mezi různými adresáty či o závažný logický rozpor mezi různými částmi aktu (srov. např. Hendrych D. a kol.: Správní právo, obecná část, 5. vyd., C. H. Beck Praha 2003, str. 137-141, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2003, č. j. 2 Afs 12/2003 - 216, Sb. NSS č. 212/2004, a ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, Sb. NSS č. 793/2006, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Tak intenzivní neurčitost rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud (ve shodě s krajským soudem) neshledal. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, kdo (který správní úřad) rozhodnutí vydal, že směřuje vůči stěžovateli, že se stěžovateli ukládá povinnost zaplatit pokutu a náklady řízení v přesně specifikované výši, přičemž mezi různými částmi rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze ani vysledovat žádný závažný logický rozpor.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně (a potažmo též napadené rozhodnutí žalovaného) není nicotné.

Z uvedených skutečností stěžovatel vyvozuje nejen nicotnost, ale i nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se k této otázce již opakovaně vyjadřoval, a to zejm. v rozsudku ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 - 55, www.nssoud.cz, z něhož vychází i usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, Sb. NSS č. 1546/2008, www.nssoud.cz, kdy dospěl k závěru, že nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění. Neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení, přičemž k této vadě přihlédne soud toliko k námitce účastníka řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Jakkoli se Nejvyšší správní soud neztotožňuje s názorem stěžovatele, že by jím napadané nedostatky vymezení skutků ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně způsobovaly nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí a potažmo též napadeného rozhodnutí

žalovaného, nelze přehlížet, že námitka vytýkající nedostatečnou specifikaci skutků ve výroku správního rozhodnutí stěžovatelem vznesena byla. Proto se Nejvyšší správní soud zaměřil na posouzení této námitky z hlediska ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Co do nedostatečné specifikace skutků spočívajících v překročení povolené rychlosti (prvý výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neuvádí, jakou konkrétní rychlostí žalobce jel) a v držení záznamového zařízení při řízení vozidla (ve třetím výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není specifikováno záznamové zařízení) se ze soudního spisu podává, že tyto námitky stěžovatel vznesl až v podání ze dne 9. 6. 2010, přičemž napadené rozhodnutí žalovaného mu bylo doručeno již 13. 6. 2007.

Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že krajský soud se ve vztahu k těmto námitkám nezabýval otázkou, zda byly uplatněny včas ve lhůtě ke vznesení žalobních námitek stanovené (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přitom není oprávněn učinit takový závěr sám, neboť jakkoli by třeba i mohl učinit takový závěr sám podle obsahu spisu, vzal by stěžovateli možnost, aby se proti právnímu hodnocení krajského soudu (a to i z hlediska včasnosti uplatnění žalobní námitky) argumentačně bránil v kasační stížnosti. Stěžovateli by bylo takovým postupem zabráněno, aby jeho věc byla projednána stanoveným způsobem u nezávislého a nestranného soudu, čímž by bylo porušeno právo stěžovatele na řádný a spravedlivý proces plynoucí z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. např. nález Ústavního soudu ČR ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nalus.usoud.cz).

S ohledem na to, že krajský soud se otázkou včasnosti vznesení této námitky nezabýval, je jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Již v žalobě však stěžovatel namítal, že popis skutku spočívajícího v omezení (ohrožení) protijedoucího řidiče při stěžovatelově předjíždění, neobsahuje údaj o tom, kdo byl oním protijedoucím řidičem, jaké vozidlo takový řidič řídil, jakým konkrétním způsobem musel změnit rychlost a směr jízdy, přičemž chybí i bližší určení místa, kde ke skutku mělo dojít.

S tímto žalobním bodem se krajský soud vypořádal tak, že uvedl, že z dikce § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona o přestupcích nevyplývá nutnost identifikace protijedoucího vozidla ani jeho řidiče. Nedošlo-li k nehodě a nevznikla-li žádná škoda, nebyl důvod ke zjišťování těchto okolností. Dále odkazuje na specifikaci vytýkaného jednání v odůvodnění správních rozhodnutí.

Tyto závěry krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za nutné korigovat. Nejvyšší správní soud dospěl v již odkazovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, Sb. NSS č. 1546/2008, www.nssoud.cz, k závěru, že již výrok rozhodnutí (nejen odůvodnění) musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. V rozhodnutí trestního charakteru je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, kdy je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že specifikace skutku v odůvodnění rozhodnutí nemá vliv na posouzení

otázky, zda se správní orgán dopustil vady řízení, pokud skutek specifikoval ve výroku svého rozhodnutí neurčitě.

Pokud krajský soud uzavřel, že z dikce § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7. Zákona o přestupcích nevyplývá nutnost identifikace předjížděním omezeného (ohroženého) vozidla či jeho řidiče, kasační soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

Podle odkazovaného ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu zakázáno.

Podle § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.

Nejvyšší správní soud na tomto místě zdůrazňuje smysl a účel vymezení skutku ve výroku rozhodnutí trestního charakteru, tedy potřebu nezaměnitelnosti skutku s jiným skutkem.

Tento smysl a účel je zdůrazňován nejen v již opakovaně odkazovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ale i v právní teorii i praxi trestněprávní [srov. např. Šámal, P. a kol.: Trestní řád, 6. vyd., C. H. Beck Praha 2008, str. 1009 a násl., rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 1992, sp. zn. 6 To 49/92 (Sb. NS č. 16/93), ze dne 24. 9. 2002, sp. zn. 7 Tdo 686/2002, ze dne 23. 1. 2003, sp. zn. 7 Tdo 40/2003, ze dne 28. 5. 2003, sp. zn. 6 Tdo 620/2003, ze dne 18. 2. 2004 sp. zn. 8 Tdo 102/2004, ze dne 27. 4. 2004, sp. zn. 7 Tdo 410/2004 (Sb. NS č. 7/2005), ze dne 3. 11. 2004, sp. zn. 8 Tdo 1080/2004, ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 8 Tdo 167/2010]. Ze smyslu a účelu tohoto ustanovení vyplývá, že je třeba zásadně trvat na tom, aby tzv. skutková věta výroku vyjadřovala stručně a výstižně žalovaný skutek, kterého se pachatel podle výsledků řízení dopustil, přičemž zde je třeba uvést konkrétní údaje týkající se místa, času a způsobu spáchaného skutku, a to nikoliv jen opisováním dikce zákonných ustanovení. To zdůrazňuje i stěžovatelem odkazované rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 3. 1994, sp. zn. 3 To 105/93, Sb. NS č. 43/94. Nelze však opomenout, že naproti tomu (jak je zdůrazněno v tomtéž rozhodnutí) do výroku (jeho skutkové věty) nepatří okolnosti, které nejsou relevantní ani z hlediska zákonných znaků příslušného protiprávního jednání, ani z hlediska individualizace skutku, tak aby nemohl být zaměněn s jiným.

Ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7. zákona o přestupcích ve spojení s § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu nepředstavuje skutkovou podstatu, která by omezovala předmět přestupku na konkrétní vozidla či okruh vozidel, příp. na konkrétní řidiče či okruh řidičů. Z pohledu naplnění zákonných znaků skutkové podstaty tak lze krajskému soudu přisvědčit v názoru, že zákonná dikce předmětné skutkové podstaty nevyžaduje *a priori* specifikaci protijedoucího vozidla či jeho řidiče.

Krajský soud se však ve svém rozsudku nikterak nezabýval dostatečností specifikace skutkového děje ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně [a to nejen co do identifikace protijedoucího vozidla (řidiče), ale též co do konkrétnosti určení místa

spáchání - viz obsah žalobního bodu označeného shora písm. f)] právě z pohledu nutnosti konkrétního vymezení skutku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.

Ve světle již shora odkazované judikatury Ústavního soudu a ve shodě s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 111, www.nssoud.cz) na tomto místě kasační soud zdůrazňuje, že krajský soud je povinen se v rozhodnutí o žalobě vypořádat se všemi žalobními námitkami. Zamítne-li žalobu, přičemž se opomene zabývat byť i marginální námitkou, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit, byť i důvodnost námitky by Nejvyšší správní soud mohl sám spolehlivě posoudit podle obsahu spisu.

I proto je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Důvodnými jsou pak i stížní body 3) a 4) spočívající v tom, že se krajský soud nijak nevypořádal s žalobními body uvedenými shora pod písm. j) a l). Jak vyplývá ze shora uvedeného, v odůvodnění rozsudku krajského soudu zcela absentuje vypořádání se s těmito žalobními body, proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] i zde.

Důvodným je i stížní bod 5).

Policista O., jako svědek vyslechnutý krajským soudem, vypověděl, že *„dojeli jsme jej po průjezdu dané obce, kde začal řidič předjíždět vozidlo a tím se stalo, že protijedoucí vozidlo muselo téměř zastavit ... dle mého názoru muselo výrazně zpomalit“* a u výslechu před správním orgánem I. stupně, že *„protijedoucí vozidlo, jehož řidič musel po předjíždění pana V. téměř zastavit“*, policista K. při výslechu před správním orgánem I. stupně uvedl, že stěžovatel *„nebezpečně předjížděl, kdy ohrozil protijedoucí vozidlo“*, policista V. při výslechu před správním orgánem I. stupně uvedl, že stěžovatel *„začal předjíždět před ním jedoucí auto, kdy podle mého názoru ohrozil protijedoucího řidiče vozidla Škoda ... na protijedoucím vozidle bylo zřetelně vidět, že jeho řidič uhýbal co nejvíce vpravo, aby nedošlo ke střetu vozidel ... jak řidič tohoto vozidla je při pravém okraji. Zdálo se mi, že byl na tento pravý okraj jízdou pana V. natlačen“*. Bezprostředně po odpovědi *„jeho řidič uhýbal co nejvíce vpravo, aby nedošlo ke střetu vozidel“* byla podle protokolu ze dne 3. 11. 2006 položena policistovi V. otázka *„Musel nějak viditelně měnit rychlost a směr jízdy a zjistili jste totožnost tohoto řidiče?“*, na kterou tento policista podle protokolu odpověděl *„Ne.“*

Posledně citovaná odpověď policisty V. na otázku vyjádřená slovem *„ne“* nemůže být (jak se snaží soudu podsunout stěžovatel) vykládána izolovaně, při absolutním vytržení z kontextu celého protokolu o výpovědi tohoto policisty před správním orgánem I. stupně dne 3. 11. 2006. V této výpovědi policista V. jasně uvedl, že řidič protijedoucího vozidla byl natlačen na pravý okraj předjížděním stěžovatele. Následně slovem *„ne“* zjevně reaguje na otázku týkající se zjištění totožnosti řidiče protijedoucího vozidla. Výpovědi jednotlivých policistů o výrazném zpomalení, téměř zastavení a jízdě protijedoucího vozidla při pravém okraji pak nejsou v žádném logickém rozporu, když je jen přirozené, že řidič ohrožený nebezpečným předjížděním zpomalí (téměř zastaví) a jede přitom při pravém okraji. Účelové vytrhávání jednotlivých vět zaprotokolovaných výpovědí svědků z kontextu nemůže obstát.

Jako správný tak Nejvyšší správní soud aprobuje závěr krajského soudu, že výpovědi policistů nevykazují známky nelogičnosti. Korekci však vyžaduje závěr krajského soudu o tom, že policisté vypovídali rozdílně jen v nepodstatných detailech, neboť Nejvyšší správní soud ve výpovědích těchto svědků k otázce nebezpečného předjíždění stěžovatele žádné rozpory neshledává.

Krajský soud se však již nikterak nevypořádává se stěžovatelem tvrzeným rozporem mezi zvukovým záznamem předloženým stěžovatelem (který má být podporován i fotografií) a výpověďmi policistů co do pořízení videozáznamu předmětného skutku [žalobní bod i)]. Z tohoto rozporu však stěžovatel dovozuje nevěrohodnost výpovědí policistů, a to ve vztahu k celému obsahu jejich výpovědí. Nevypořádal-li se krajský soud s tímto žalobním bodem, je i v tomto ohledu jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Důvodným není stížní bod 6). Stěžovateli kasační soud přisvědčuje, že krajský soud poukazuje na přestupky, které měl stěžovatel spáchat do r. 2000, ačkoli k těmto přestupkům nepřihlíží ani jeden ze správních orgánů. Přisvědčuje mu i v tom, že dřívější potrestání nemohou ovlivnit nynější rozhodnutí o vině stěžovatele, nesouhlasí s ním však v tom, že by k dřívějším potrestáním nemělo být *a priori* přihlíženo vůbec, neboť se jedná o skutečnosti významné pro uložení pokuty za přestupek v konkrétní výši jako skutečnosti týkající se osoby stěžovatele.

Ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích přitom stanoví výslovně, že při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne nejen k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, ale i k pohnutkám a *k osobě* pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

Nejvyšší správní soud sice ve své dosavadní judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 - 55) dospěl k závěru, že při rozhodování o výši sankce za přestupek je třeba hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlazení odsouzení. S ohledem na doby, po které je třeba vést po výkonu jednotlivých trestů řádný život pro zahlazení odsouzení podle trestního práva (srov. § 105 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších změn a doplnění) dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je vskutku nepřípadné přihlížet k přestupkům spáchaným do r. 2000 při posuzování jednání stěžovatele dne 10. 7. 2006, neboť v případě postihu za závažnější jednání (postihované normami trestního práva) by již byla odsouzení za tato protiprávní jednání zahlazena.

Krajský soud, pokud zohlednil při přezkumu napadeného rozhodnutí i přestupky z doby do r. 2000, tak zatížil řízení vadou. Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval otázkou, zda tato vada byla způsobilá přivodit nezákonné rozhodnutí o věci [§ 103 odst. 1 d) s. ř. s.]. Dospěl k závěru, že k nezákonnosti rozsudku krajského soudu nemohlo jen v důsledku této vady dojít, když krajský soud přihlédl k uvedeným přestupkům jen „*pro upřesnění*“ a pro podtržení závěru o tom, že stěžovateli byla pokuta uložena v nepřiměřeně nízké výši. Nepřiměřenost výše pokuty však stěžovatel v žalobě nenamítal.

Důvodným dále není ani stížní bod 7). Jakkoli totiž lze stěžovateli přisvědčit v názoru, že krajský soud nepostupoval správně, nerozhodl-li o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku po dobu delší 3 let, nejedná se o skutečnost, která by představovala některý z důvodů pro zrušení rozhodnutí krajského soudu o věci samé {§ 103 odst. 1 s. ř. s.].

Důvodným je však dále stížní bod 8), neboť krajský soud při vypořádání námitek co do měření neověřeným radarem zcela opomněl argumentaci stěžovatele co do vlivu poškození přední masky vozidla na funkčnost radaru a co do přezkoumatelnosti úvahy správního orgánu k této otázce, obsažené v napadeném rozhodnutí, co do vlivu provedených oprav na vozidle na platnost ověření radaru, co do vlivu absence zjištění totožnosti řidiče protijedoucího vozidla ohroženého stěžovatelovým předjížděním na správnost zjištění správních orgánů. I pro tyto nedostatky je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud i zde zdůrazňuje, že opomene-li se krajský soud zabývat byť i marginální námitkou, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit.

Nejinak je tomu i co do zbytku osmého stížního bodu, když žalobní body m), n), o) a p), jejichž obsah na tomto místě stěžovatel opakuje, byly stěžovatelem poprvé vzneseny v podání ze dne 9. 6. 2010, ačkoli napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno již 13. 6. 2007. Krajský soud se ani ve vztahu k těmto námitkám nezabýval otázkou, zda byly uplatněny včas ve lhůtě ke vznesení žalobních námitek stanovené (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud i zde opakuje, že s ohledem na judikaturu Ústavního soudu není oprávněn učinit takový závěr sám (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nalus.usoud.cz).

Jak již shora bylo uvedeno, krajský soud se nevypořádal s žalobními body i) a j), proto by bylo předčasné, aby za této situace Nejvyšší správní soud hodnotil, zda mělo být pro námitky v nich obsažené napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno či nikoli.

S ohledem na dosavadní absenci úvahy krajského soudu o včasnosti či opožděnosti žalobního bodu m) je též předčasné zabývat se správností úvah krajského soudu vztahujícím se k tomuto žalobnímu bodu [stížní bod 10)].

Co do vymezení pojmu „*záznamové zařízení*“ [stížní bod 11)] se však Nejvyšší správní soud ztotožňuje s úvahou krajského soudu o tom, že záznamovým zařízením je jakýkoli přístroj se záznamovou funkcí (tedy i fotoaparát), přičemž toto zařízení lze podřadit pod tento pojem, jak jej užívá § 22 odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o přestupcích.

Používá-li stěžovatel ve své argumentaci výklad tohoto pojmu ve smyslu § 4 odst. 1 zák. č. 56/2001 Sb., § 1 vyhl. č. 478/2000 Sb. a Nařízení Rady (ES) č. 3821/85, pak definici „*záznamového zařízení*“ obsahuje jen Nařízení Rady (ES) č. 3821/85, a to v příl. I. oddílu I. písm. a) jako „*přístroj určený k zabudování do silničních vozidel pro automatickou nebo poloautomatickou indikaci a záznam údajů o provozu těchto vozidel a o některých pracovních dobách jejich řidičů*“.

Oproti tomu pojem „*záznamové zařízení*“ je užíván i v předpisech upravujících soudní řízení, kdy takovým zařízením se pořizuje záznam jednání v občanském soudním

řízení (§ 21a vyhl. č. 37/1992 Sb.). Stejný pojem je tak zde užit pro zcela jiný přístroj, neboť lze s úspěchem vyloučit situaci, kdy by bylo lze záznam o soudním jednání pořídit *„přístrojem určeným k zabudování do silničních vozidel pro automatickou nebo poloautomatickou indikaci a záznam údajů o provozu těchto vozidel a o některých pracovních dobách jejich řidičů“*.

Pojem *„záznamové zařízení“* tedy není obecně v právním řádu České republiky definován. Proto je nutno při výkladu tohoto pojmu vycházet z jeho obecného chápání ve společnosti. *„Záznamovým zařízením“* se pak obecně myslí produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), jímž je možno pořídit záznam, ať již zvukový, obrazový, písemný či jiný, a to bez ohledu na to, zda se jedná o záznam delšího děje (např. videozáznam) či záznam jednotlivého okamžiku (fotografie).

Ze smyslu a účelu ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o přestupcích přitom jednoznačně vyplývá požadavek na zamezení situace, kdy řidičova pozornost při řízení je snížena ovládáním jiného technického prostředku *(„zařízení“)* než vozidla samotného. Není pochyb (a stěžovatel to též nenapadá), že *„hovorovým zařízením“* podle tohoto ustanovení je produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), který může sloužit k hovoru (pravidelně mobilní telefon). Používá-li tedy ve stejné souvislosti zákonodárce pojem *„záznamové zařízení“*, je evidentní, že tím myslí právě produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), které může sloužit k pořízení záznamu (tedy i videokamera, diktafon, fotoaparát, apod.).

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že fotoaparát je přístrojem podřaditelným pod pojem *„záznamové zařízení“* užitým v § 22 odst. 1 písm. f) bodě 1. zákona o přestupcích.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty prvé s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude na krajském soudu, aby se jasně a úplně vypořádal se všemi žalobními námitkami, zejm. aby

- k námitkám o nedostatečné specifikaci skutků spočívajících v překročení povolené rychlosti (prvý výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neuvádí, jakou konkrétní rychlostí žalobce jel) a v držení záznamového zařízení při řízení vozidla (ve třetím výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není specifikováno záznamové zařízení), jakož i k námitkám obsaženým v žalobních bodech m), n), o) a p) vyložil, zda a proč pokládá tyto námitky za uplatněné včas přesto, že je stěžovatel poprvé v soudním řízení uplatnil až v podání ze dne 9. 6. 2010;
- k námitce, že popis skutku spočívajícího v omezení (ohrožení) protijedoucího řidiče při stěžovatelově předjíždění neobsahuje údaj o tom, kdo byl oním protijedoucím řidičem, jaké vozidlo takový řidič řídil, jakým konkrétním způsobem musel změnit rychlost a směr jízdy, přičemž chybí i bližší určení místa, kde ke skutku mělo dojít, uvedl, zda a proč považuje vymezení skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně za dostatečné z pohledu nutnosti konkrétního vymezení skutku tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným;
- se řádně vypořádal s žalobními body uvedenými shora pod písm. i), j) a l);

- uvedl, zda, proč a v jakém rozsahu má případný rozpor mezi výpověďmi policistů co do pořízení videozáznamu, ve vztahu ke stěžovatelem pořízenému zvukovému záznamu a fotografiím, vliv na závěr o věrohodnosti výpovědí policistů ke skutku spočívajícímu v nebezpečném předjíždění;
- uvedl úvahu o tom, zda poškození čelní masky policejního vozidla, zachycené na fotografiích stěžovatele, mohlo mít vliv na funkčnost radaru,
- se vypořádal s argumentací stěžovatele co do vlivu poškození přední masky vozidla na funkčnost radaru a co do přezkoumatelnosti úvahy správního orgánu k této otázce, obsažené v napadeném rozhodnutí, co do vlivu provedených oprav na vozidle na platnost ověření radaru, co do vlivu absence zjištění totožnosti řidiče protijedoucího vozidla ohroženého stěžovatelovým předjížděním na správnost zjištění správních orgánů.

Právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku je krajský soud vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu